

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **O. S.**
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j. OAM-1118/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 10. 2025, č. j. OAM-1118/ZA-ZA11-D07-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 27. 10. 2025, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo.

2. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 2. 10. 2025. K žádosti uvedl, že z Ukrajiny (poslední místo bydliště měl ve městě X) vycestoval v roce 2017, nejprve do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu, ale nezískal ji. Následně pobýval v Rakousku a odtud se dle pravidel nařízení Dublin III dostal zpět do ČR. Následně cestoval do Německa, odkud jej kvůli opatřením souvisejícím s onemocněním COVID-19 nevrátili do ČR. Dosud byl v Německu asi tři roky. Dne 27. 9. 2025 Německo opustil autobusem, protože dostal dokument, že má Německo opustit do 28. 9. 2025. O mezinárodní ochranu požádal kvůli válce na Ukrajině.
3. V rámci pohovoru dne 8. 10. 2025 žalobce mj. k dotazům uvedl, že v Německu bydlel v pobytovém zařízení, měl zdravotní pojištění a dostával asi 400 eur měsíčně, vařil si sám. Poté měl odevzdat doklady z Ukrajiny a byly mu vyřízeny doklady k odjezdu z Německa. Jeho žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta a měl odjet kamkoli z Německa. Proto odjel do České republiky. V Německu mu dali možnost, že buď odjede sám nebo bude deportovaný na Ukrajinu. Žalobce uvedl, že má zákaz přicestování do Německa na 36 měsíců. Žalobce na závěr pohovoru předložil „dokument o povinnosti odcestovat z Německa“ a „dokument o skončení soudu v Německu“, kde je také informace o ztrátě cestovního pasu žalobce německými úřady.
4. Součástí správního spisu jsou kopie německy psaných dokumentů, vydané žalobci. Na č. l. 25-27 dokument s hlavičkou X ze dne 9. 5. 2025, s označením „X“, a na č. l. 28-31 se nacházejí kopie tří dokumentů, vydaných stejným úřadem: 1. dokument s názvem „X“, 2. dokument s označením „X“, a 3. přípis ze dne 23. 9. 2025, obsahující pokyny pro žalobce.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný předeštl historii žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na základě zjištění ze systému EURODAC: dne 25. 6. 2017 podal žalobce žádost v ČR, dne 18. 6. 2019 v Německu, dne 25. 10. 2019 v ČR, dne 12. 2. 2020 v Rakousku, dne 14. 8. 2020 v Německu a dne 21. 6. 2022 v ČR. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Spolkovou republikou Německo je založena v důsledku uplynutí lhůty dle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III ve vztahu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v Německu dne 14. 8. 2020 (žalobce měl být přemístěn do ČR, protože první žádost podal zde) a následného uznání příslušnosti ze strany Německa k posouzení této žádosti žalobce. Rovněž žádost podanou žalobcem dne 21. 6. 2022 v ČR posuzovalo Německo (dne 5. 8. 2022 bylo realizováno přemístění žalobce z ČR). Německo pak rovněž na žádost ČR ze dne 10. 10. 2025 uznalo svoji příslušnost k žádosti o mezinárodní ochranu, která je předmětem tohoto řízení.
6. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou, zda v Německu existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. A dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel přitom z Informace OAMP ze dne 5. 12. 2024, Německo – Azylový systém („Informace OAMP“).

7. Ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný mj. uvedl, že se žalobce nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. Nepatří mezi zranitelné osoby, je samostatný a soběstačný, schopný orientovat se v cizím prostředí. V ČR nemá sociální vazby, jeho rodina je v Německu. V Německu se mu v minulosti dostalo uspokojivého přijetí. Žalobce na území členských států založil již sedm jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro aplikaci čl. 17 proto žalovaný neshledal.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

8. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí žalobou a požaduje, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že se žalovaný nezabýval žalobcem tvrzenou a doloženou skutečností, že mu hrozí nepřímé vyhoštění na Ukrajinu, kde se stále válčí. V Německu byl vyhoštěn na 36 měsíců a byl mu vydán příkaz odjet na Ukrajinu. Těmto okolnostem se žalovaný vůbec nevěnoval a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
9. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v Německu zamítnuta a nebyla mu udělena ani ve formě doplňkové ochrany, což bylo na místě vzhledem k válce na Ukrajině očekávat. Navíc byl žalobce později vyhoštěn. Podle žalobce nebyl jeho případ posouzen dostatečně individuálně, žalovaný se omezil pouze na obecné konstatování, že v Německu neexistují systémové nedostatky, a že existuje důvěra mezi státy EU. Případ žalobce je specifický právě existencí návratového rozhodnutí vydaného Německem. Žalovaný se nezabýval nebezpečím tzv. *chain-refoulement* (k tomu viz rozsudky NSS č. j. 3 Azs 195/2016-67, resp. č. j. 5 Azs 195/2016-22).
10. Odeslání žalobce do Německa by vyústilo v jeho vyhoštění na Ukrajinu, což by mohlo být v rozporu se zásadou nenavracení. Žalovaný měl zhodnotit, zda by návrat do Německa, při existenci žalobcem předložených dokumentů, nebude porušením principu *non-refoulement*. Situace na Ukrajině je nestabilní a může zůstat nejistá i po určitou dobu v budoucnu. Dle doporučení UNHCR¹ by měly státy pozastavit nucené návraty obyvatel Ukrajiny, včetně těch, jejichž žádosti byly zamítnuty. Žalobce dodal, že podmínky v zemi původu se od okamžiku první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zásadně změnily a při návratu mu hrozí vážná újma. Žalovaný měl posoudit žádost žalobce meritorně, neboť přesun do Německa pro něj znamená vyhoštění v rozporu se zásadou *non-refoulement*.
11. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný mu dal možnost seznámit se s podklady dne 24. 10. 2025, zároveň mu však ve stejný den vydal napadené rozhodnutí. Žalobce neměl možnost se rozmyslet či se poradit s právníkem ohledně podkladů ve spise. Ze strany žalovaného tak byla porušena zásada vyplývající z § 4 správního řádu, kdy má správní orgán umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a povinnosti.
12. Žalobce rovněž podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
13. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Po obsahové stránce žaloba upozorňuje pouze na nepřímou aplikaci pravidla *non-refoulement*. Žalobce se podle

¹ Zpráva UNHCR z března 2022 (UNHCR Positions on Returns to Ukraine), bod 14, zpráva je veřejně dostupná zde: <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2022/en/124038>

žalovaného snaží přes článek 17 nařízení Dublin III nasměrovat žádost žalobce do České republiky, o které se zjevně domnívá, že žalobci vyhoví.

14. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, ve kterém se vypořádal s otázkou příslušnosti k projednání žalobcovy žádosti. Řádně vysvětlil, proč se jeho žádosti nemůže v rámci dublinských pravidel zabývat a proč je k projednání jeho žádosti příslušná právě Spolková republika Německo. Úvahy žalobce o nepřímém *non-refoulement* účinku považuje žalovaný nejen za předčasné, ale i za nedůvodné.

III. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
16. Soud posoudil žalobu dle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, v intencích tohoto přímo aplikovatelného unijního právního předpisu, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí ob stojí.
17. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže *existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU*, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“, viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, N. S. a M. E.).
18. Z judikatury Soudního dvora EU a Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) vyplývá, že riziko špatného zacházení, které brání předání žadatele do země jinak určené za příslušnou v souladu s nařízením Dublin III, může existovat buď v této příslušné zemi (například z důvodu nevyhovujících přijímacích podmínek) anebo ve třetí zemi (včetně země jeho původu) pokud hrozí navrácení žadatele, *aniž by příslušný stát jeho žádost řádně posoudil* (srov. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, N. S. a M. E., rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, C.K. a další proti Slovinsku; či ze dne 10. 12. 2013, X, C-394/12; a dále rozsudky velkého senátu ESLP ze dne 21. 1. 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci X proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12).
19. V tomto typu řízení je vždy povinností žalovaného zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevyklučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Za účelem řádného posouzení této otázky, je zásadně povinen shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Na základě takto shromážděných podkladů pak musí učinit úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků.
20. Tzv. dublinský systém je založený na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy a dodržování základních lidských práv je zde vyvratitelnou domněnkou (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28). Obecně proto platí, že nejedná-li se o „problémový“ stát z hlediska zajištění všech záruk azylového řízení, zpravidla postačuje obecná úvaha. Mezi v tomto ohledu bezproblémové a důvěryhodné členské státy dosud vždy patřilo i Německo. Ostatně žalobce v Německu azylové řízení absolvoval, byť s negativním výsledkem, a z jeho výpovědi vyplynulo, že v celém jeho průběhu měl dostatečně zajištěny všechny základní potřeby. Informace OAMP, kterou žalovaný obstaral, nenásvědčuje tomu, že by německý azylový systém vykazoval strukturální selhání azylového nebo přijímacího systému členského státu takové intenzity, že by přemístění žadatele znamenalo reálné riziko nelidského zacházení (srov. k tomu v minulosti případy Řecka či recentně Maďarska). A žalobce sám na žádné takové nedostatky v německém azylovém řízení nepoukazoval.

21. Stěžejní námitkou žalobce je, že v Německu mu nebyla přiznána žádná z forem mezinárodní ochrany, a že mu bylo ze strany tohoto státu vydáno rozhodnutí o navrácení. Na Ukrajině je však válka a žalobce má za to, že by mu měla být přiznána doplňková ochrana. Podstata žalobní argumentace je tedy založena na nesouhlasu s věcným posouzením žádosti o mezinárodní ochranu v minulosti ze strany k tomu příslušného státu, resp. s důsledky, které na toto posouzení navazují, tj. povinnosti opustit území.
22. Žalobci lze na jednu stranu přisvědčit v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jím tvrzené a dokládané skutečnosti (o existenci návratového rozhodnutí) nereflektoval. Soud má však za to, že toto dílčí pochybení nemá vliv na rozhodnutí žalovaného o nepřislušnosti ČR k posouzení (již sedmé) žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soudní dvůr EU totiž ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2023 ve spojených věcech C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21, X – *Nepřímé navrácení*, dospěl k závěru, že pro účely přezkumu platnosti rozhodnutí o přemístění *v zásadě nelze zkoumat, zda v dožádaném členském státě existuje riziko porušení zásady nenavrácení*, jemuž by byl žadatel o mezinárodní ochranu vystaven po svém přemístění do tohoto členského státu, nebo v návaznosti na něj, *pokud v dožádaném členském státě není shledána existence systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v tomto státě* (bod 142).
23. Jen takový závěr shledal SDEU slučitelný s cíli nařízení Dublin III, jimiž je zejména potřeba stanovení jasné a proveditelné metody určení příslušného členského státu a zabránění druhotným přesunům žadatelů o mezinárodní ochranu mezi členskými státy (viz bod 141 rozsudku SDEU ve věci X – *Nepřímé navrácení* a zde uvedená judikatura). Soud přezkoumávající rozhodnutí o přemístění totiž *musí vycházet z toho, že příslušný azylový orgán příslušného členského státu správně vyhodnotí a určí riziko navrácení v souladu s článkem 19 Listiny a že státní příslušník třetí země bude mít v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 47 Listiny k dispozici účinné opravné prostředky k tomu, aby mohl případně napadnout v tomto ohledu rozhodnutí uvedeného orgánu* (cit. tamtéž).
24. Při přezkumu rozhodnutí o přemístění tedy *není prostor k tomu, aby soud zohledňoval svůj případný odlišný názor na posouzení hmotněprávních podmínek mezinárodní ochrany*, provedený příslušným státem v minulosti. Tj. konkrétně

v případě žalobce nelze v tomto typu řízení zohlednit, zda by případně v ČR naplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu existence vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [viz § 14a zákona o azylu, čl. 15 písm. c) směrnice 2011/95/EU, tzv. kvalifikační směrnice, viz bod 140 rozsudku SDEU ve věci X – *Nepřímé navrácení*].

25. Soudu nejsou známy skutečnosti, které by nasvědčovaly existenci systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Existenci těchto nedostatků (typicky v rámci přijímacího řízení se může jednat např. o nedostatečné zajištění základních životních podmínek či nedůstojné podmínky v přijímacích zařízeních, v rámci azylového řízení např. o trvale nefunkční azylovou proceduru – extrémní průtahy, nemožnost reálně podat žádost, odmítání registrací na hranicích, absence účinných opravných prostředků či jiné systematické nedodržování procesních práv atd.) nenasvědčují informace zjištěné v řízení před správním orgánem a ani soud nemá o takových nedostatecích informace; ostatně ani žalobce na žádné takové nedostatky nepoukazoval.
26. Případná nezákonnost individuálního rozhodnutí (ze strany německých orgánů) takovým nedostatkem není a v případě žalobce lze počítat s tím, že bude mít k dispozici účinné opravné prostředky proti rozhodnutí ve věci jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 47 Listiny základních práv EU. To vyplývá mj. z informace OAMP (s. 5), podle níž lze podat proti negativnímu rozhodnutí X (Federální úřad pro migraci a uprchlíky) v běžném i zrychleném řízení, včetně řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, odvolání ke správnímu soudu do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, přičemž toto odvolání má vždy odkladný účinek (s výjimkou zjevně nedůvodných žádostí, kdy lze odkladný účinek přiznat na žádost).
27. Žalobcem zmiňovaný *chain-refoulement*, tj. situace, kdy existuje reálná hrozba, že žadatelé budou v případě přemístění do příslušného státu vystaveni řetězci dalšího navrácení přes státy *neposkytující dostatečné procesní záruky*, včetně práva na účinný opravný prostředek (jako to bylo v žalobcem odkazovaném rozsudku NSS shledáno v Maďarsku), představuje závažný systémový nedostatek azylového řízení, který vyvolává potřebu aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III. V případě Německa však dle dostupných a aktuálních informací o azylovém řízení žádné takové nebezpečí nehrozí.
28. Žalobce v obecné rovině zmínil rovněž čl. 17 nařízení Dublin III. Využitím diskrečního oprávnění se však žalovaný v případě žalobce zabýval dostatečně, pokud zvážil jeho osobní, zdravotní, sociální a rodinné poměry. Současně lze v tomto ohledu poukázat na závěry X, jež navazují na již uvedený výklad v bodě 142 rozsudku X ve věci X – *Nepřímé navrácení*, totiž že soud nemůže zkoumat riziko porušení zásady nenavrácení ze strany dožádaného členského státu, kterému by byl žadatel o mezinárodní ochranu vystaven po svém přemístění do tohoto členského státu nebo v návaznosti na něj, pokud v tomto členském státě nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení (bod 149).

29. Soud proto ani s odkazem na čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nemůže prohlásit za příslušný dožadující členský stát (tj. ČR, jak žalobce požaduje), pokud by se neztotožnil s posouzením dožádaného členského státu (tj. Německa) ohledně rizika navrácení dotčené osoby (bod 149 rozsudku). Důvody takového výkladu (účinné dosažení cílů sledovaných nařízením Dublin III) X v rozsudku ve věci X – *Nepřímé navrácení* jasně a srozumitelně vysvětlil.
30. Pokud žalobce namítal, že neměl v průběhu řízení před správním orgánem možnost se rozmyslet či se poradit s právníkem ohledně podkladů ve spise, z protokolu o seznámení s podklady vyplývá, že dne 24. 10. 2025 se žalobce s podklady pro rozhodnutí seznámil a nechtěl k nim nic dalšího doložit ani sdělit. Pouze uvedl, že pokud bude vydáno rozhodnutí o Německu, odvolá se. Za takové situace nic nebránilo vydání napadeného rozhodnutí, žalobce nepožadoval lhůtu na rozmyšlenou či poradu s právním zástupcem. Současně je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce mohl své případné námitky ohledně podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí či jakékoli další skutkové či právní výtky sdělit v rámci opravného prostředku proti napadenému rozhodnutí, což v žalobě učinil. Soud proto neshledal, že by procesní práva žalobce byla zkrácena.

IV. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je i přes svou dílčí nepřezkoumatelnost co do výsledku věcně správné a neshledal důvody, pro které by mělo být zrušeno. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
33. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. prosince 2025

Lenka Bahýřlová, v. r.
samosoudkyně

